

Arrest

nr. 101 253 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché P. WARLAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Wit-Russisch staatsburger van gemengd Oekraïens-Wit-Russische origine te zijn, afkomstig uit Grodno, Wit-Rusland. U woonde er samen met uw echtgenote, D. S. (...) (OV (...)), uw minderjarige dochter E. (...) en uw meerderjarige zoon K. (...) (OV (...)). Tot 2003 werkte u als politieagent. U nam ontslag omdat u ongewenst was geworden. Het voormalige hoofd van uw afdeling en uw rechtstreeks chef hadden contacten met voormalig Minister van Binnenlandse Zaken, generaal Zakharenko. Zakharenko had, naar aanleiding van de toenemende macht van president Lukashenko vanaf het midden van de jaren negentig, geprobeerd om een bond van officieren op te richten met als doel het constitutioneel stelsel te herstellen. U zelf weigerde bevelen om oppositiefiguren te straffen op te volgen. Uiteindelijk raadde uw rechtstreekse chef u aan om ontslag te nemen. U veranderde ook uw

achternaam omdat u geen werk vond bij een overheidsbedrijf en omdat u opgeroepen was naar het Veiligheidscomité. Dit comité leek u te willen rekruteren. Na uw naamsverandering keerde de rust terug. U begon als zelfstandige te werken en later als werknemer bij Rosbelinvest. Op 19 december 2010 werd u in Grodno aan het busstation aangehouden toen u van plan was om naar Minsk te gaan om deel te nemen aan de oppositiemanifestatie naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. U werd een nacht lang vastgehouden en ondervraagd over de personen met wie u had afgesproken (in Minsk). Er werd u ook gezegd dat u te vaak naar de rechtbank stapte. Uw ondervragers doelden op uw rechtszaak tegen een nutsmaatschappij in Grodno. In 2012 perkte de Wit-Russische overheid het recht om naar het buitenland te reizen in. Omdat u dit een onaanvaardbare inperking van een mensenrecht vond en deze regeling ook uw zelfstandige activiteiten bedreigde, riep u samen met enkele andere mensen op om op 12 juni 2011 te protesteren aan de grenspost van Bruzhi. De aanwezigen eisten dat de gouverneur met hen zou komen spreken. Toen dit geweigerd werd, bezetten ze de weg. De ordediensten deden enkele arrestaties. U was op dat moment niet aanwezig omdat u uw zoon, die u met de auto naar de manifestatie had gebracht maar wat verderop wachtte, niet kon bereiken. Uiteindelijk vond u hem. De volgende dag werd u gebeld. U en enkele andere personen mochten dezelfde dag nog op gesprek komen bij de gouverneur. Na het gesprek werd u gewaarschuwd dat ongeveer dertig personen waren aangehouden. U werd die dag, 13 juni, thuis aangehouden. U werd een nacht lang vastgehouden en er werd een proces-verbaal opgesteld over uw betrokkenheid bij de protestactie. op 15 juni 2011 werd uw zoon gebeld door de politie. U nam zijn telefoon over en een agent zei dat hij zich moest aanmelden omdat hij had deelgenomen aan de protestactie. U ontkende dat hij had deelgenomen en vroeg om uw zoon niet meer lastig te vallen. Even later werd uw zoon opnieuw opgebeld door de politie. Weer nam u op. De agent verwees naar uw arrestatie. U wilde niet in discussie gaan en zette de telefoon af. Op 17 juni ging u naar de paspoort- en visumdienst om een bewijs te halen dat u geen verbod had om naar het buitenland te reizen. Toen u een dag later de grens wilde passeren, werd u gevraagd om even mee te komen. Een man in burger hield dit attest in en scheurde het visum uit uw paspoort. In deze periode vernam u van een kennis die bij de KGB werkt ook dat u op een lijst van het veiligheidscomité en de KGB stond. Tegen u zou er een dossier van operationele registratie bestaan. Op 21 of 22 juni vertrokken jullie naar jullie dacha buiten de stad. Daar verbleven jullie tot aan jullie vertrek naar België. U vertrok op 17 juli uit Wit-Rusland en reisde clandestien in een vrachtwagen naar België, waar u aankwam op 19 juli 2011. Uw echtgenote en kinderen vertrokken op dezelfde dag als u. Zij reisden echter met een minibus naar België. U, uw echtgenote en uw zoon vroegen asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 20 juli 2011. Op 5 augustus 2011 vond de rechtszaak plaats van de personen die betrokken waren bij het protest van 12 juni. U werd veroordeeld tot het betalen van een geldboete. Omdat u niet in het land was, werden uw schoonouders lastig gevallen door onbekenden. Om dit te laten stoppen, betaalde u de boete. Onbekenden zijn nog langs gekomen bij uw schoonmoeder en belden uw moeder om te vragen waar u en uw zoon verblijven.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u geviseerd werd door de autoriteiten. Zo zou u in december 2010 preventief zijn aangehouden toen u naar een manifestatie in Minsk wilde gaan (CGVS, p.20) en werd u in augustus 2011 veroordeeld tot het betalen van een boete voor uw aandeel in een protestactie aan de grenspost van Bruzhi. (CGVS, p.15-16) Volgens u hebben deze acties van de autoriteiten te maken met uw werk bij de politie (CGVS, p.19), waar u bepaalde orders niet had opgevolgd en u volgens de wet wilde werken. (CGVS, p.9, 11) U verklaarde met andere woorden vervolgd te zijn omwille van uw politieke overtuiging. Bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland vreest u in de gevangenis te belanden. (CGVS, p.9, 19)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt het door u verklaarde verband tussen de verschillende door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken. Aangaande de problemen die u gekend hebt in 2010 en 2011 verklaarde u ervan overtuigd te zijn dat dit alles het werk is van de KGB omwille van uw werk bij de politie. Volgens u maken uw problemen deel uit van een "derde golf van repressie", waarbij officieren geviseerd worden die destijds samengewerkt hadden met W. (...) en V. (...), uw oversten. De KGB zou volgens u een voorwendsel hebben gezocht om u te viseren, en dit gevonden hebben in uw deelname aan de protestactie van 12 juni 2011. (CGVS, p.19) Uw aanhouding in 2010 zou een schakel in dezelfde ketting geweest zijn. (CGVS, p.20) U verwees verder nog naar het bestaan van een 'dossier van operationele registratie zonder termijn' tegen u. Dit betekent volgens u dat een persoon in het oog wordt gehouden en er een strafzaak tegen hem kan begonnen worden zodra er voldoende elementen tegen hem of haar zijn. (CGVS, p.11-12)

Uw verklaringen aangaande uw ontslag bij de politie zijn evenwel weinig coherent. Toen u aanvankelijk werd gevraagd waarom u ontslag moest nemen, stelde u dat bepaalde officieren ontslagen werden omdat ze contact hadden met generaal Zakharenko. Die laatste had getracht om een officierenbond op te richten om het constitutionele stelsel te herstellen en was zodoende een tegenstander van president Lukashenko geworden. (CGVS, p.10) Gevraagd hoe dit alles te maken had

met uw eigen ontslag, stelde u enkel dat u "naar uw hoofd hebt geluisterd" na de dood van Gonchar en de verdwijning van Zakharenko. (CGVS, p.10) Deze verklaring is niet alleen uiterst vaag, de vraag rijst ook hoe hun lot – beiden verdwenen in 1999 - verband zou houden met uw ontslag vier jaar later. Toen u even later opnieuw gevraagd werd of er überhaupt een verband bestaat tussen deze officierenbond en uw ontslag, stelde u enkel dat u niet van de details op de hoogte was. (CGVS, p.11) Dit antwoord kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden, te meer daar de persoon die u zou hebben aangeraden om ontslag te nemen, V. (...), niet alleen uw directe chef was maar zelf contacten zou hebben onderhouden met Zakharenko (CGVS, p.9, 10). Toen u gevraagd werd wat u concreet had gedaan waardoor u ontslag moest nemen, stelde u dan weer dat men af wilde van "ongemakkelijke" personen. Gevraagd waarom u "ongemakkelijk" was, stelde u enkel dat u het hoofd van de staf was en inspecteur. Toen u gevraagd werd om concreet te zeggen omwille van welke feiten u ontslag moest nemen, stelde u enkel dat u bepaalde bevelen niet opvolgde. U maakte geen melding meer van de officierenbond. (CGVS, p.11) Uw vage en weinig coherente verklaringen zijn weinig overtuigend. Nochtans betreft het hier volgens u de kern van uw asielrelaas, zodat verwacht mag worden dat u hierover concrete, duidelijke verklaringen kan afleggen. Het attest van uw ontslag bij de politie (stuk 11) vermeldt enkel dat u ontslagen werd op bevel van het diensthoofd. Wat dit bevel concreet inhield, blijkt niet uit dit document. Bijgevolg kan dit attest uw verklaringen omtrent de precieze omstandigheden van uw ontslag bij de politie niet staven.

Daarnaast waren ook uw verklaringen aangaande de lijst van de KGB en het Veiligheidscomité waar u op zou hebben gestaan vaag. Gevraagd hoe uw ontslag bij de politie te maken had met uw actuele vrees om (anno 2012) in de gevangenis terecht te komen, stelde u dat er in Wit-Rusland een praktijk bestaat genaamd 'dossier van operationele registratie zonder termijn'. (CGVS, p.11) Van een kennis bij de KGB zou u vernomen hebben dat uw naam op de lijst van de KGB staat. U kon echter niet zeggen op wat voor lijst u dan wel gestaan zou hebben. (CGVS, p.12) Dit is geenszins aannemelijk te noemen. Indien u werkelijk van een vriend binnen de KGB zou hebben vernomen dat u op "de lijst van de KGB" staat – waaruit afgeleid kan worden dat uw vriend kennis van vertrouwelijke informatie had - mag verwacht worden dat u dit nader zou kunnen uitleggen, te meer daar het hier een kernelement van uw asielrelaas betreft.

Er dient voorts vastgesteld te worden dat het weinig plausibel is dat de KGB u na al die jaren nog zou vervolgen omwille van uw houding tijdens uw dienst bij de politie. U stapte immers op in 2003, waardoor u niet langer een probleem vormde binnen de ordediensten. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u effectief betrokken was bij de oprichting van de bond van officieren van Zakharenko. (CGVS, p.11) Daarnaast blijkt evenmin dat u een uitgesproken opposant was in de jaren voor uw vertrek naar België. (CGVS, p.4) Ten slotte rijst ook de vraag waarom u van 2004 tot 2010 geen (ernstige) problemen kende met de KGB indien zij werkelijk wraak wilden voor uw handelingen tijdens uw politiecarrière.

Met betrekking tot de periode na uw ontslag bij de politie dient voorts opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u nadien bij het Veiligheidscomité werd uitgenodigd om vragen te beantwoorden over uw collega's en hun levensstijl. U stelde zelfs de indruk te hebben gehad dat ze u wilden rekruteren. (CGVS, p.5) Dat het Veiligheidscomité u zou ondervragen en zelfs zou hebben proberen rekruteren valt bezwaarlijk te rijmen met de reden van uw ontslag. Immers, u zou aangemaand zijn om ontslag te nemen aangezien u "ongemakkelijk" zou zijn geweest omdat u de wet wilde volgen (en onwettige bevelen niet wilde opvolgen) en contacten had met de oppositie. (CGVS, p.11) Het is weinig aannemelijk dat het Veiligheidscomité een persoon met een dergelijke houding zou rekruteren.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u het door u verklaarde verband tussen de verschillende vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zouden de feiten die u hebt meegemaakt in Wit-Rusland kaderen in een wraakoefening van de KGB voor uw houding ten tijde van uw werk bij de politie (CGVS, p.19). Gelet op het feit dat u uw vermeende vrees om bij een eventuele terugkeer in de gevangenis opgesloten te worden koppelde aan deze wraakoefening (CGVS, p.19), wordt ook de aannemelijkheid van deze vrees ondermijnd.

Wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dient bovendien te worden besloten dat zij op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er niet zonder meer kan worden gesproken van maatregelen of handelingen uitgaande van de overheid waardoor u ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben geleden, voor zover er sprake was van enig politiek motief.

Wat betreft uw veroordeling tot het betalen van een geldboete naar aanleiding van het protest aan de grenspost van Bruzhi dient opgemerkt te worden dat u, blijkens de beslissing van de rechtbank van het arrondissement Grodno d.d.04/08/2011 (stuk 21) veroordeeld werd op basis van de wet op de administratieve inbreuken, en dit voor uw deelname aan een niet-toegelaten demonstratie en het belemmeren van het verkeer. Uw veroordeling tot het betalen van een boete van 30 basiseenheden

en een solidaire bijdrage in de geëiste schadevergoedingen en gerechtskosten (zoals blijkt uit het vonnis d.d.05/08/2012 waren deze bedragen aanzienlijk kleiner dan de boete) kan geenszins als dermate ernstig beschouwd worden dat er gesproken dient te worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Blijkens het door u neergelegde betalingsbewijs (stuk 12), was u bovendien ook in staat deze boete te betalen.

Noch uit uw verklaringen, noch uit de door u neergelegde documenten blijkt bovendien dat u voor deze feiten zwaarder gestraft werd dan de andere beklaagden. U verklaarde zelf niet te weten of de andere beklaagden – u sprak over 28 à 30 personen – een gelijkaardige straf als u kregen. (CGVS, p.15) Uit de beslissing van de rechtbank d.d.04/08/2011 (stuk 21) blijkt evenwel dat u veroordeeld werd tot het betalen van een boete van 30 basiseenheden (1.050.000 roebel). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat andere betrokken personen tot eenzelfde boete werden veroordeeld. Uit het vonnis d.d.05/08/2011 (stuk 35) blijkt verder dat de vertegenwoordigers van de lokale douane en het uitvoerend comité van de directie van Binnenlandse Zaken de eerder geëiste schadevergoedingen verminderden (eerder had het Ministerie van Binnenlandse Zaken nog een verhoging van de schadevergoeding gevraagd, zie stuk 33); dat de rechtbank inging op hun eisen; en dat de geëiste schadevergoedingen en gerechtskosten “solidair” werden verdeeld over alle gedaagden.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u weinig interesse betoonde in de voormelde rechtszaak. Zo verklaarde u niet te weten of de andere beklaagden – u sprak over 28 à 30 personen – een gelijkaardige straf als u kregen; kon u niet zeggen wie van de beklaagden in cassatie ging tegen de uitspraak van de rechtbank – hoewel u op de hoogte werd gebracht dat een dergelijk beroep was ingesteld (CGVS, p.7; stuk 32) - en wist u niet wat de uitkomst van dit beroep was. (CGVS, p.15) U zou bovendien evenmin navraag hebben gedaan naar deze uitkomst. (CGVS, p.16) Een dergelijke desinteresse in de gerechtelijke vervolging die de autoriteiten hebben ingesteld tegen u, is valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw aanhouding in uw woning op 13 juni 2011 en uw detentie tot de volgende dag, dewelke voor u vernederend zou zijn geweest en waarbij u geboeid in een cel zou zijn vastgehouden (CGVS, p.16, 19) en wat betreft uw detentie van 19 op 20 december 2010, waarbij u tevens in een speciale, onaangename houding geboeid in een cel zou zijn vastgehouden (CGVS, p.22), dient opgemerkt te worden dat deze feiten niet volstaan om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hoewel dergelijk hardhandig optreden van de ordediensten afkeurenswaardig is, zijn de door u aangehaalde feiten echter niet afdoende om te kunnen spreken van een ernstige schending van uw fysieke integriteit. Hoewel u deze handelingen kwalificeerde als “fysiek geweld” (CGVS, p.22) maakte u op geen enkel moment melding van ernstige (fysieke) letsels. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat het hier incidentele feiten betreft, die niet passen in een systematiek van vervolging. Het door u zelf aangehaalde verband tussen de verschillende vervolgingsfeiten werd eerder in onderhavige beslissing reeds onaannemelijk geacht. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de directe aanleiding voor beide detenties verschillend was, met name uw geplande deelname aan protestacties in Minsk in december 2010 en uw effectieve deelname aan een niet-toegestaan protest aan de grens in juni 2011. Wat betreft uw aanhouding in december 2010 dient bovendien opgemerkt te worden dat zij op dat moment blijkbaar geen aanleiding was om uw land van herkomst te ontvluchten, of om andere maatregelen te nemen. U verklaarde enkel dat u schrik begon te krijgen (CGVS, p.21). Ook uw echtgenote gaf geen gevolg aan deze detentie. (D. S. (...) - CGVS, p.9)

Wat betreft uw ontslag bij uw laatste werkgever, Rosbelinvest, dient opgemerkt te worden dat u hiervan voor het Commissariaat-generaal geen melding maakte, ook niet toen u op het einde van het gehoor werd gevraagd of u alle vervolgingsfeiten had vermeld. (CGVS, p.22) Nochtans stelde uw echtgenote dat uw werkgever u gevraagd had om ontslag te nemen omdat aan hem was verteld dat hij omwille van u problemen kon krijgen. (D. S. (...) - CGVS, p.10) Dat u zelf een dergelijk feit, dat rechtstreeks te maken zou hebben met uw problemen, niet zou vermelden als een vervolgingsfeit, doet afbreuk aan de aannemelijkheid van de verklaringen van uw echtgenote. Het attest van uw werkgever in verband met uw ontslag (stuk 8) vermeldt enkel dat u met wederzijdse instemming ontslagen werd maar geeft verder geen reden op. In zoverre er nog geloof gehecht kan worden aan dit vermeende gedwongen ontslag, dient opgemerkt te worden dat een (gedwongen) ontslag niet afdoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de eis van Grodnovodokanal, gericht aan de rechtbank, tot het betalen van achterstallige rekeningen, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat deze rechtszaak zelf een vervolgingsfeit is in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde over de door u met betrekking tot deze rechtszaak neergelegde documenten dat u deze had neergelegd omdat de autoriteiten door wie u onwettig zou zijn aangehouden, op de hoogte waren van deze rechtszaak. (CGVS, p.5) Later verklaarde u nog dat de activatie (van uw vervolging) plaatsvond toen u met deze rechtszaak bezig was. (CGVS, p.20) Echter, toen u gevraagd werd op welke manier de

rechtszaak met Grodnovodokanal te maken had met uw vervolging, moest u zelf het antwoord schuldig blijven. (CGVS, p.20) U verwees opnieuw naar het feit dat men tijdens uw detentie had gesproken over voormelde rechtszaak. Dit laatste betekent echter geenszins dat de aanvankelijke klacht tegen u van Grodnovodokanal als een vervolgingsfeit dient te worden beschouwd. Bovendien blijkt uit de beslissing van de rechtbank in eerste aanleg d.d.02/11/2010 en de motivering ervan (stukken 24 en 25), dat de tariefverhoging waarmee u het niet eens was, gebaseerd is op een beslissing van de ministerraad eind 2008 om de tarieven te verhogen. Bovendien ging de rechtbank deels in tegen de eis van Grodnovodokanal, een overheidsinstelling, door de geëiste rente te verlagen. Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat de overheid u intentioneel trachtte te schaden met deze rechtszaak.

Ook wat betreft uw problemen met de belastingen – u zou een belastingcontrole hebben gehad en de rechtbank zou besloten hebben dat u 175.000 roebel diende te betalen (CGVS, p.6) – kan niet zonder meer besloten worden dat het hier gaat om een intentionele, niet-juridische vervolging met als doel u persoonlijk te schaden. U verklaarde dat u geen motivering hebt gekregen hieromtrent. (CGVS, p.6) Dit is echter weinig aannemelijk te noemen. In de door u neergelegde beslissing van de economische rechtbank van Grodno d.d.17/05/2012 (stuk 19) wordt verwezen naar een andere beslissing van diezelfde rechtbank d.d.06/01/2012. Dat u deze laatste beslissing niet zou kunnen voorleggen is weinig aannemelijk te noemen. Twee andere gerechtelijke procedures, in verband met de eis van Grodnovodokanal en in verband met uw deelname aan het protest in Bruzhi, kan u namelijk wel uitgebreid staven met gerechtelijke stukken, waaronder beslissingen van de rechtbank. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u deze stukken na uw aankomst in België hebt laten opsturen. (CGVS, p.5-7) Gelet op deze vaststellingen is het geenszins aannemelijk dat u de brief met de motivering van de rechtbank om u een boete op te leggen naar aanleiding van een eis van de belastingdienst niet zou hebben ontvangen of zou kunnen neerleggen. Er rijst dan ook sterk het vermoeden dat u de werkelijke redenen voor uw boete, die te maken had met uw zelfstandige activiteiten, tracht te verbergen voor de Belgische asielinstanties. De convocaties van de belastingdienst (stuk 18) bevatten evenmin een reden voor uw oproeping. (CGVS, p.6)

Zelfs indien er gewicht gegeven zou kunnen worden aan uw vermoeden als zou u gevisieerd zijn omwille van uw deelname aan de protestactie in Bruzhi (CGVS, p.6), dient opgemerkt te worden dat dit feit op zich geenszins afdoende is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde immers zelf dat het te betalen bedrag niet zo hoog was (CGVS, p.6), zodat de vervolging niet als zwaarwichtig kan worden beschouwd.

Niet alleen zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, het samenstel van deze verschillende handelingen uitgaande van de autoriteiten, is tevens onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er kan immers niet besloten worden dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit ernstig in het gedrang is gekomen door de handelingen van de autoriteiten.

Wat betreft de door u aangehaalde actuele vrees om (onterecht) in de gevangenis terecht te komen, is hoger reeds gemotiveerd dat de door u aangehaalde motieven en aanwijzingen hiervoor niet aannemelijk zijn. Ook op basis van de door u aangehaalde recente aanhoudingen en juridische uitspraken, kunnen geen aanwijzingen worden gevonden voor een risico op een onterechte gevangenisstraf.

Wat betreft de vrees van u en uw vrouw voor uw zoon, naar wie men ook zou hebben geïnformeerd na jullie vertrek uit Wit-Rusland (CGVS, p.17-18; D. S. (...) - CGVS, p.11) dient opgemerkt te worden dat u dit verbond met het feit dat hij gecontroleerd werd op 12 juni 2011, de dag van het protest aan de grens waaraan u deelnam. (CGVS, p.18) Het is echter niet aannemelijk te noemen dat omwille van deze feiten een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan in zijn hoofde.

Indien de autoriteiten werkelijk u zoon zouden hebben willen vervolgen voor zijn (vermeende) betrokkenheid bij het protest, dan kon verwacht worden dat zij in de periode tot aan het gehoor op het Commissariaat-generaal al de nodige stappen zouden hebben ondernomen, te meer daar in de maanden na de protestactie tientallen mensen werden veroordeeld tot een boete, getuige hiervan de documenten in verband met uw eigen veroordeling. U of uw zoon maakte hiervan echter geen enkele melding, noch legde u of uw zoon hieromtrent enig document neer. U verklaarde enkel dat uw zoon twee keer telefonisch opgeroepen zou zijn door de politie op 15 juni 2011. U kon niet zeggen of hij hierna nog gebeld werd. (CGVS, p.18) Ook werd uw zoon, in tegenstelling tot u, niet opgepakt voor zijn vermeende betrokkenheid bij het protest, en dit ondanks het feit dat hij niet was ingegaan op de telefonische oproeping van de politie.

Zelfs indien uw zoon werkelijk bij een eventuele terugkeer nog gerechtelijk vervolgd zou worden voor zijn vermeende betrokkenheid bij het protest in Bruzhi, dient opgemerkt te worden dat u, die rechtstreeks betrokken was bij het protest, slechts een boete en schadevergoeding moest betalen,

hetgeen zoals eerder reeds vermeld werd niet afdoende zwaarwichtig is om te spreken van (politieke) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat uw zoon zelf geen concrete aanwijzingen kon geven dat hijzelf werd gezocht in Wit-Rusland en dat hij verklaarde dat u en uw vrouw hem niets hebben verteld dat erop zou wijzen dat hij ook gezocht werd. (D. K. (...) – CGVS, p.4 - 5) Indien u en uw vrouw werkelijk een gegronde vrees zouden koesteren voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van jullie zoon, mag verwacht worden dat jullie hem van deze feiten op de hoogte zouden stellen. De vaststelling dat jullie dit niet zouden hebben gedaan, doet afbreuk aan de door jullie verklaarde vrees.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs, militair boekje, huwelijksakte en bewijs van naamsverandering bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit, burgerlijke staat en militaire dienst die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het rijbewijs van uw echtgenote, haar geboorteakte, haar attest van naamsverandering en het rijbewijs van uw zoon en zijn geboorteakte bevatten tevens enkel gegevens betreffende hun identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. De attesten van naamsverandering van u en uw vrouw tonen enkel aan dat jullie achternamen veranderd werden. Zij bevatten echter geen informatie over de reden van deze naamsverandering, zodat zij niet op objectieve wijze kunnen staven dat u dit deed omdat u geen werk vond en omdat u bij het veiligheidscomité ondervraagd was (CGVS, p.5). De foto's van u in uniform tonen aan dat u bij de politie gewerkt hebt, hetgeen door mij niet in twijfel getrokken wordt. Het bewijs van uw zelfstandige activiteit en het contract met een Poolse firma (stukken 15 en 16) tonen uw zelfstandige activiteiten aan, dewelke door mij niet in twijfel getrokken worden. Zij bevatten echter geen informatie aangaande de door u gekende problemen. De stukken in verband met de rechtszaak tussen u en Grodnovodkanal (stukken 22 tem 29, 39) tonen enkel aan dat er een geschil was omtrent een betaling en dat dit leidde tot een rechtszaak. Dat dit geschil heeft plaatsgevonden wordt door mij niet betwist. Echter, op de rol van dit geschil in uw asielaanvraag is eerder reeds ingegaan. De stukken in verband met de rechtszaak tegen u omwille van uw deelname aan het protest in Bruzhi (stukken 31-37) alsook het proces-verbaal d.d.13/06/2011 (stuk 9) tonen uw betrokkenheid bij het protest aan, alsook dat u veroordeeld werd tot een administratieve boete, een schadevergoeding en de betaling van de gerechtskosten. Dit alles wordt door mij niet betwist. Het betalingsbewijs (stuk 12) toont aan dat u de administratieve boete effectief betaalde. Ook de rol van deze rechtszaak in uw asielaanvraag werd reeds besproken. Deze stukken bevatten geen informatie die de relevante conclusies kunnen wijzigen. De aanbevelingsbrief van Y. Z. (...) (stuk 14) bevat volgens u geen informatie over uw problemen, al zou deze wel stellen dat u bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland mogelijk in de gevangenis zou terechtkomen. Er staat volgens u echter niet in waarom dit dan zou zijn. (CGVS, p.17) Bijgevolg kan deze brief niet als objectief bewijs van de door u verklaarde problemen of vrees bij terugkeer beschouwd worden. De handgeschreven brief van uw schoonmoeder (stuk 20) stelt dat er door de politie en onbekenden naar jullie geïnformeerd wordt bij uw schoonouders sinds jullie vertrek. Zij zouden bovendien bedreigd en gehanteerd worden. Echter, de bewijswaarde van een dergelijke schriftelijke verklaring van een persoon die een familiale band heeft met u, is zeer gering. Bovendien blijkt hieruit ook niet waarom de autoriteiten nog naar u op zoek zouden zijn. Bijgevolg kan deze brief niet beschouwd worden als een objectief stavingstuk van de door u verklaarde problemen en vrees. De bewijzen van de post tonen enkel aan dat de betreffende stukken per post zijn verstuurd en afgeleverd. De enveloppes ten slotte, tonen enkel aan dat er documenten vanuit Wit-Rusland naar u werden opgestuurd. De overige documenten werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de principes “van goede administratie en evenredigheid”. Tevens meent verzoekende partij dat er

sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze argumenteert dat haar niet kan worden verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar vluchtrelaas te staven, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing nergens gewag maakt van het niet bijbrengen van enig begin van bewijs. Verwerende partij komt enkel tot de vaststelling dat de door verzoekende partij neergelegde documenten in het kader van haar asielaanvraag niet van aard zijn de eerder door

verwerende partij gedane vaststellingen te wijzigen. Aangaand verweer wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.6.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt het door haar verklaarde verband tussen de verschillende door haar aangehaalde problemen aannemelijk te maken, wijst verzoekende partij erop dat zij alles heeft uitgelegd dat haar sinds haar ontslag was overkomen. Uiteraard is het moeilijk voor haar om aan te tonen dat er een verband bestaat tussen al deze feiten. Verzoekende partij merkt op dat de geloofwaardigheid van haar verhaal niet door de beslissing opnieuw ter discussie wordt gesteld. De beslissing beperkt zich ertoe tot het stellen dat het moeilijk is het asielrelaas van verzoekende partij te geloven en dat verzoekende partij de feiten die zij aanvoert niet bewijst.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter verwijzen naar haar eerdere verklaringen dienaangaande niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat de geloofwaardigheid van haar verhaal niet door de beslissing opnieuw ter discussie wordt gesteld kant nog wal raakt. Immers motiveert verwerende partij haar beslissing als volgt: *“Bijgevolg dient te worden besloten dat u het door u verklaarde verband tussen de verschillende vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zouden de feiten die u hebt meegemaakt in Wit-Rusland kaderen in een wraakoefening van de KGB voor uw houding ten tijde van uw werk bij de politie (CGVS, p.19). Gelet op het feit dat u uw vermeende vrees om bij een eventuele terugkeer in de gevangenis opgesloten te worden koppelde aan deze wraakoefening (CGVS, p.19), wordt ook de aannemelijkheid van deze vrees ondermijnd.”* Uit deze motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij wel degelijk het relaas van verzoekende partij, en in het bijzonder daar waar verzoekende partij stelt dat de feiten die zij heeft meegemaakt in Wit-Rusland kaderen in een wraakoefening van de KGB ten aanzien van haar persoon, volstrekt ongeloofwaardig acht. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verwerende partij geenszins stelt dat verzoekende partij de feiten die zij aanvoert niet bewijst. Wel oordeelt verwerende partij dat omwille van de vage en incoherente verklaringen aangaande haar ontslag bij de politie, de vage verklaringen inzake de lijst van de KGB en het Veiligheidscomité waar haar naam op zou staan, de onaannemelijkheid dat de KGB haar na al die jaren nog zou vervolgen omwille van haar houding tijdens haar dienst bij de politie terwijl zij, daar zij ontslag heeft genomen, geen probleem meer vormt binnen de ordediensten en terwijl zij bovendien niet effectief betrokken was bij de oprichting van de bond van officieren van Zakharenko, en omwille van de onaannemelijke verklaring van verzoekende partij dat het Veiligheidscomité verzoekende partij zou hebben willen rekruteren in het licht van haar eerdere bewering dat zij bij de politie ontslag diende te nemen omdat zij “ongemakkelijk zou zijn geweest”, er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat de door haar aangehaalde feiten zouden kaderen in een wraakoefening van de KGB voor de houding van verzoekende partij ten tijde van haar werk bij de politie. Dit verband wordt door verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk gemaakt.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar ontslag bij de politie vaag en incoherent zijn, verwijst verzoekende partij naar haar verklaring dat bepaalde officieren ontslagen werden omdat ze contact hadden met generaal Zakharenko, welke getracht had een officierenbond op te richten om het constitutionele stelsel te herstellen en op deze manier een tegenstander van president Lukashenko was geworden. Verder is verzoekende partij van mening dat haar antwoord op de vraag waarom zij als een “ongemakkelijk persoon” werd beschouwd – verzoekende partij antwoordde hierop met *“Ik was het hoofd vd staf, en inspecteur van de veiligheidsdienst* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 11) – wel degelijk duidelijk was. Bovendien heeft verzoekende partij tevens verklaard dat het in haar land voldoende is om contact te hebben met oppositieleden om hierdoor in de gevangenis terecht te komen. Verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat zij twee contacten heeft gehad met de oppositie tegen Lukashenko. Hierop heeft zij gewezen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal: *“2 keer had ik opdracht v mijn chef om naar Minsk te gaan als contactpersoon. 1 keer moest ik een pakket documenten naar iemand brengen. De tweede keer moest ik een pakket documenten in Minsk afhalen. Toen de minister van BiZa, ik bedoel Zakharenko, verdween, hadden wij officieren contact via D. (...) met Viktor Gonchar”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 9). Tevens heeft verzoekende partij verklaard dat het hoofd van haar afdeling en haar rechtstreekse chef contact hadden met de ex-minister van binnenlandse zaken, en dit via de tussenpersoon D. Dat is dan ook de reden waarom verzoekende partij verklaarde dat *“Ik heb naar mijn*

hoofd geluisterd na de dood van Gonchar, de verdwijning van Zakharenko" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 10). Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat zij niet begrijpt waarom het attest van haar ontslag bij de politie (stuk 11) niet kan worden beschouwd als een begin van een schriftelijk bewijs.

2.2.7.2. Wederom wijst de Raad erop dat het louter herhalen van haar eerdere verklaringen dienaangaande niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Door verwerende partij wordt terecht vastgesteld dat verzoekende partij vage en incoherente verklaringen aflegt betreffende de oorzaak van haar ontslag bij de politie. Zo geeft verzoekende partij zeer vaag aan dat ze diende ontslag te nemen omdat ze als een "ongemakkelijk persoon" werd beschouwd en dit omdat zij het hoofd van de staf en inspecteur van de veiligheidsdienst was. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit laatste een uitleg vormt voor de bewering dat verzoekende partij als een ongemakkelijke persoon zou worden beschouwd. Wanneer verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd wordt concreet uiteen te zetten om welke feiten zij ontslag diende te nemen, beperkt zij zich eveneens tot zeer algemene bewoordingen, namelijk dat zij de opdrachten van het hoofd niet uitvoerde, zonder meer in detail te treden. Bovendien maakt verzoekende partij hier geen enkele melding van de officierenbond. Wanneer haar gevraagd wordt of er een band is tussen de officierenbond en haar ontslag, antwoordt verzoekende partij dat ze niet op de hoogte was van alle details (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 12). Eerder tijdens haar gehoor geeft verzoekende partij nochtans aan dat haar ontslag was ingegeven door de dood van Gonchar en de verdwijning van Zakharenko: *"Hoe heeft die bond v officieren te maken met uw ontslag? Ik heb naar mijn hoofd geluisterd na de dood van Gonchar, de verdwijning van Zakharenko"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 10). Het is dan ook terecht dat verwerende partij van oordeel is dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de reden van haar ontslag incoherent zijn. Tot slot wijst de Raad erop dat verwerende partij zeer duidelijk motiveert waarom het attest de verklaringen van verzoekende partij omtrent de precieze omstandigheden van haar ontslag bij de politie niet kan staven: *"Het attest van uw ontslag bij de politie (stuk 11) vermeldt enkel dat u ontslagen werd op bevel van het diensthof. Wat dit bevel concreet inhield, blijkt niet uit dit document."* Uit het door verzoekende partij bijgebrachte attest blijkt de concrete oorzaak voor het ontslag van verzoekende partij bijgevolg niet.

2.2.8.1. Wat betreft de vastgestelde vaagheden in de verklaringen van verzoekende partij over de lijst van de KGB en het Veiligheidscomité waar zij op zou hebben gestaan, betoogt verzoekende partij dat het logisch is dat zij vermoedt op een lijst van de KGB te staan daar zij van een kennis die voor de KGB werkte gehoord had dat er "een zaak van operationele registratie zonder termijn" bestaat op haar naam. Verzoekende partij kaart aan dat het moeilijk is voor deze kennis om verdere informatie te verstrekken. Daarenboven ziet verzoekende partij niet in wat de kennis beter kan uitleggen. Volgens verzoekende partij verklaart de informatie dat er "een zaak van operationele registratie zonder termijn" bestaat op naam van verzoekende partij alles. Voor verzoekende partij volstaat het bovendien om te beseffen dat de overheidsdiensten en het Veiligheidscomité naar haar op zoek zijn.

2.2.8.2. De Raad oordeelt dat in redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij meer details kan verschaffen aangaande de lijst van de KGB waarop haar naam zou staan, daar het een kernelement van het asielrelaas van verzoekende partij betreft. Door verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangegeven dat het feit dat zij op de lijst van de KGB stond, een van de belangrijkste redenen vormt waarom zij heeft besloten te vertrekken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 12). Het is dan ook volstrekt onaanvaardbaar dat verzoekende partij zich beperkt tot dermate vage verklaringen aangaande de lijst waarop haar naam zou staan. Waar verzoekende partij het in het verzoekschrift laat voorkomen dat de lijst van de KGB waarop zij wordt vermeld een lijst is van personen tegen wie een "een zaak van operationele registratie zonder termijn" bestaat, stelt de Raad vast dat dit verweer betreffende het niet weten welke lijst het juist betrof niet overeenstemt met haar verklaring bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers heeft verzoekende partij het enerzijds over een in Wit-Rusland bestaande term van "een zaak van operationele registratie zonder termijn" en anderzijds op de concrete vraag op wat voor lijst zij bij de KGB staat, over *"het is moeilijk dat te zeggen"* (administratief dossier, stuk 4, p. 11-12). Verzoekende partij heeft derhalve duidelijk, ondanks de informatiebron van haar vriend bij de KGB, geen idee op welke specifieke lijst haar naam figureert.

2.2.9.1. Daar waar verwerende partij het bevreemdend acht dat, indien de KGB werkelijk wraak wilde voor de handelingen van verzoekende partij tijdens haar politiecarrière, verzoekende partij van 2004 tot 2010 geen (ernstige) problemen heeft gekend met de KGB, benadrukt verzoekende partij dat zij haar naam heeft veranderd in 2004. Het is dan ook normaal dat zij hierna geen probleem meer heeft gekend, tot zij deelnam aan de protestactie in 2010.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat verzoekende partij haar naam heeft veranderd in 2004 geenszins verklaart dat zij geen (ernstige) problemen meer heeft gekend met de KGB van 2004 tot 2010. Immers, indien de KGB werkelijk op zoek zou zijn naar verzoekende partij, had de loutere naamsverandering van verzoekende partij dit geenszins kunnen verhinderen. Verzoekende partij en haar echtgenote veranderden hun naam immers via de officiële procedure (administratief dossier, stuk 15, documenten 6 en 7), via de overheidsdiensten, waardoor de naamsverandering van verzoekende partij makkelijk kan worden achterhaald door de KGB.

2.2.10.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat de veroordeling van verzoekende partij tot het betalen van een geldboete naar aanleiding van het protest aan de grenspost van Bruzhi niet als dermate ernstig kan worden beschouwd dat er gesproken dient te worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, haalt verzoekende partij aan dat het normaal is dat zij zich vervolgd voelde gezien haar verleden als een persoon die contact had met oppositieleiden.

2.2.10.2. De Raad wijst er eerst en vooral op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de beslissing kunnen dragen. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat de door haar meegemaakte feiten kaderen in een wraakoefening van de KGB tegen de persoon van verzoekende partij en dat, zelfs indien er een verband zou zijn, *quod non*, voor wat betreft de veroordeling van verzoekende partij tot het betalen van een geldboete geldt dat dit feit niet voldoende zwaarwichtig is om als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag beschouwd te kunnen worden. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het normaal is dat zij zich vervolgd voelde gezien haar verleden als een persoon die contact had met oppositieleiden, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij werd veroordeeld tot het betalen van een boete van 30 basiseenheden en een solidaire bijdrage in de geëiste schadevergoedingen en gerechtskosten en dat de andere betrokken personen tot eenzelfde boete werden veroordeeld en werd vervolgens terecht geoordeeld dat deze veroordeling niet voldoende zwaarwichtig is om als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag beschouwd te kunnen worden. Bovendien beweert verzoekende partij zelf dat het te betalen bedrag niet zo hoog was (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Ten slotte wordt de bewering dat verzoekende partij vrees zou koesteren verder ondermijnt doordat zij bijzonder weinig interesse vertoonde in de rechtszaak (zie ook punt 2.2.11.2.) Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in desbetreffende motivering te weerleggen.

2.2.11.1. In verband met het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij weinig interesse betoont in de rechtszaak naar aanleiding van het protest aan de grenspost van Bruzhi, wijst verzoekende partij erop dat zij op 5 augustus 2011 door de rechtbank veroordeeld werd en dat zij toen reeds gevlucht was uit haar land. Het is dan ook moeilijk voor haar om informatie over andere beklaagden te geven. Bovendien is het belangrijkste feit voor haar dat zij veroordeeld was. Ook stelt verzoekende partij dat het feit dat zij het vonnis van 5 augustus 2011 heeft neergelegd, betekent dat zij wel degelijk interesse heeft betoond in de gevolgen van de procedure. Bovendien, zo voegt verzoekende partij nog toe, vormt het vonnis een bewijselement voor haar asielaanvraag.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat uit het louter neerleggen van het vonnis geenszins besloten kan worden dat verzoekende partij een geïnteresseerde houding heeft ten aanzien van de rechtszaak. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers manifest haar desinteresse ten aanzien van de procedure tegen haar in haar land van herkomst. Zo achtte verzoekende partij het niet nodig dat zij door iemand werd vertegenwoordigd op 5 augustus 2011, daar het verleden tijd was voor haar en het niet meer interessant was. Ze was immers reeds in België ondertussen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 15). Verder weet verzoekende partij niet of de andere beklaagden een gelijkaardige straf als haar hebben gekregen. Evenmin weet ze wanneer het cassatieberoep was, wie er in cassatie is gegaan en wat de uitspraak in cassatie was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 15). Ze verklaart uitdrukkelijk zich niet

geïnformeerd te hebben naar het resultaat van het cassatieberoep (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 16). Het argument van verzoekende partij dat het voor haar moeilijk is om informatie over andere beklaagden te geven aangezien zij zich op het moment van de rechtszaak reeds in België bevond, kan de Raad allesbehalve overtuigen daar verzoekende partij zelfs geen enkele blijk geeft enige poging te hebben ondernomen informatie aangaande de andere beklaagden te bekomen. Dergelijke flagrante desinteresse inzake de uitkomst van de rechtszaak valt niet te verzoenen met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat het vonnis een bewijselement voor haar asielaanvraag is, wijst de Raad erop dat verwerende partij geenszins de rechtszaak ten aanzien van verzoekende partij *op zich* in vraag stelt. Evenwel is verwerende partij terecht van mening dat er geen geloof kan worden gehecht als zou de rechtszaak kaderen in een wraakoefening van de KGB en dat de veroordeling tot een boete van 30 basiseenheden en een solidaire bijdrage in de geëiste schadevergoedingen en gerechtskosten onvoldoende zwaarwichtig is om als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag beschouwd te kunnen worden.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij meent dat, na het bijna zes jaar ontsnapt te zijn aan de overheidsdienst dankzij haar naamsverandering, het logisch is dat deze veroordeling voor haar betekent dat de overheidsdienst haar opnieuw heeft teruggevonden, meent de Raad dat dit argument niet dienstig is daar verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat zij wordt gezocht door de overheidsdiensten, en in het bijzonder door de KGB (zie punten 2.2.6.2. en 2.2.9.2.).

2.2.13.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de door verzoekende partij aangehaalde feiten in verband met haar detentie van 19 op 20 december 2010 en haar detentie van 13 op 14 juni 2011, hoewel dergelijk hardhandig optreden van de ordediensten afkeurenswaardig is, niet volstaan om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, betoogt verzoekende partij dat het door haar beschreven geweld gelijk is aan een schending van artikel 3 EVRM daar er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij heeft aangaande haar detentie van 19 op 20 december 2010 immers het volgende verklaard: *“Ze gebruikten handboeien. Ze bonden mij vast op die manier dat je voeten onder je armen blijven. (...) op de grond. (...) Ze hebben mijn handen achter mijn rug gebonden, en voeten trekken ze dicht bij de handboeien en je ligt met je gezicht naar beneden.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 22). De feiten aangaande haar detentie van 13 op 14 juni 2011 heeft verzoekende partij als volgt omschreven: *“Toen heb ik de ganse nacht, voor ze me ondervroegen, heb ik in een kleine cel gezeten, vastgebonden met handboeien tegen de muur.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2012, p. 22).

2.2.13.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter verwijzen naar haar eerdere verklaringen dienaangaande niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het louter tegenspreken van de motieven in de bestreden beslissing, door te stellen dat de feiten wel degelijk een vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie, is evenmin van aard desbetreffende motivering te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Voormeld verweer doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan de navolgende desbetreffende specifieke motivering van verwerende partij: *“Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat het hier incidentele feiten betreft, die niet passen in een systematiek van vervolging. Het door u zelf aangehaalde verband tussen de verschillende vervolgingsfeiten werd eerder in onderhavige beslissing reeds onaannemelijk geacht. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de directe aanleiding voor beide detenties verschillend was, met name uw geplande deelname aan protestacties in Minsk in december 2010 en uw effectieve deelname aan een niet-toegestaan protest aan de grens in juni 2011. Wat betreft uw aanhouding in december 2010 dient bovendien opgemerkt te worden dat zij op dat moment blijkbaar geen aanleiding was om uw land van herkomst te ontvluchten, of om andere maatregelen te nemen. U verklaarde enkel dat u schrik begon te krijgen”* (CGVS, p.21)."

2.2.14. Daar waar verzoekende partij ten slotte nog onderstreept dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenote en van haar zoon, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* werd de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij vastgesteld gezien haar vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen betreffende essentiële elementen van haar asielrelaas.

2.2.15. Waar verzoekende partij opwerpt dat bij twijfel het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.16. Gelet op voormelde vaagheden, inconsistenties, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas oordeelt de Raad dat aan dit relaas terecht geen geloof kan worden gehecht. Bovendien zijn de feiten die verzoekende partij verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.20. Voor wat betreft het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde document, stelt de Raad vast dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vooreensluitend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.21. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT